

Серед ночі аж скинусь. Різоне
дитячий плач і сон навпіл розкрає.
Малесеньке моє, іду, розраю —
і страх нічний, і біль тобі мине.

Спокійно спить на лагідній півкулі
Івасик мій — мала моя Іванка.
Над розпашілим личком дух любистку,
дух молока, безпеки дух і м'яти.

А плач триває. Спіть, хто може спати.
На темному осінньому балконі
серед ночі стою — кричить дитина,
аж захлинається з плачу, сердешне.

Чиє воно? За котрим із цих вікон?
Чи мати хвора підвестись нездужа?
Чи батько-самітник — вдівець з учора —
не дасть йому, дрібнесенькому, ради?..
А може, просто пелюшки підмокли,
батьки ж самі ще діти нерозумні
і, бач, не втямлять першенької мови?..
Не плач, дурненьке!
...Та кричить дитина
і серце моє навпіл розтинає.
...Вже, певне, й носик впрів йому, малому,
засне, мабуть, ослабнувши від крику,
і сонний Київ сон його поглине...

Але тепер,
в цю мить,
КРИЧИТЬ ДИТИНА!..
Земля не стихить обертів, не спинить,
а знай собі летить з дитячим криком.
Надривним, жалібним...
Без мами? Коло мами?

Це тут? А чи з-під бомб дитя В'єтнаму?
Чиє вікно? На котрій паралелі?
Котре сторіччя плач оцей лунає?
Голосить в мені приспана тривога,
так, мов пронизливому вторить крику...
Вже ніби вгамувалось, та луною
кричить мені в самісінькому серці,
стоїть у вухах, у сльозах набрякло...
ДИТЯТОЧКО МОЄ —
ЗЕМЛЯ
КРИЧИТЬ...

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.